

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 011254 14 Uvp
Banjaluka, 05.05.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše kao predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Merside Bjelobrck kao članova vijeća, uz sudjelovanje Sanje Oraščanin kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi U. i T. a.d. iz P., Ulica... broj.. (u daljem tekstu: tužilac), protiv tuženog Ministarstva... RS, radi poništenja rješenja broj 06.05/II-450-1609/11 od 24.12.2012. godine, u predmetu povrata više uplaćenih poreskih obaveza, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 011254 13 U od 05.06.2014. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.05.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv osporenog akta bliže označenog u uvodnom dijelu ove presude, a kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka P. uprave, PC P. (u daljem tekstu: PC P.) broj 06/1.03/0702-453-424/10 od 09.10.2011. godine. Tim prvostepenim zaključkom odbačen je kao neblagovremen zahtjev tužioca, za povrat više/pogrešno uplaćenih poreskih obaveza.

Odbijanje tužbe nižestepeni sud je obrazložio s pozivom na odredbu člana 95. Zakona o poreskoj upravi Zakona o Poreskoj upravi („Službeni glasnik RS" broj 112/07-prečišćen tekst i 22/08, 34/09 u daljem tekstu: ZPU), koji je važio u vrijeme podnošenja zahtjeva i rješavanja prvostepenog organa, pa kako se u smislu te odredbe zahtjev za povrat preplaćene obaveze, mora podnijeti u roku od 3 godine, od dana uplate obaveze, to je predmetni zahtjev tužioca podnesen po proteku toga roka, jer je obaveze za koje traži povrat uplate izmirio dana 30.12.2004. godine. Kod takvog stanja stvari, nižestepeni sud zaključuje da je pravilno odlučio prvostepeni organ kada je zahtjev tužioca za povrat preplaćene obaveze odbacio kao neblagovremen, a i tuženi kada je žalbu izjavljenu protiv ovog zaključka odbio kao nesnovanu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac pobija njenu zakonitost, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, tj. povrede odredaba člana 90., 91., 92. i 95. ZPU, što je moglo biti od uticaja na rješenje. Navodi da sud nije uzeo u obzir stav istog nižestepenog suda izražen u presudi broj 11 0 U 000510 08 U od 23.06.2009. godine, a trebao je s obzirom da je prvostepeni organ propustio da ispuni svoj dio zakonske obaveze iz odredbe člana 90.-92. ZPU, odnosno da ga nije u propisanom roku od dana otkrivanja da je preplata izvršena obavijestila o postojanju pretplate, a niti je taj iznos pretplate automatski

odbila od buduće obaveze, zbog kojeg propusta je i on propustio da zahtjev za povrat te preplaćene obaveze podnese na vrijeme, tj. u roku od 3 godine od dana uplate obaveze. Kako je prvostepeni organ tek dana 10.05.2010. godine rješenjem broj 06/1.03/0702/1-45.25/2010 ustanovio postojanje pretplate, to je on tek tada bio u mogućnosti da podnese predmetni zahtjev. Ovo i iz razloga što ranije pretplate nisu iskorištenje za zatvaranje drugih dospjelih obaveza, što je suprotno članu 90. ZPU, pa nije prihvatljivo obrazloženje da će se takva pretplata koristiti kao poreski kredit, jer zakon ne predviđa takvo postupanje. Naglašava da se uvijek ponašao savjesno i ispunjavao sve svoje poreske obaveze, a da P. uprava izbjegava svoje zakonske obaveze prema njemu, čak i sada kada na poreskoj kartici ima vrste prihoda sa pretplatom i vrste prihoda sa dugom, ni po njegovom zahtjevu neće da izvrši preknjižavanje. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi ili da se presuda ukine i vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tuženi u odgovoru na zahtjev osporava njegove navode i pozivajući se na odredbu člana 95. i 92. ZPU, ukazuje da se povrat viška pretplate može izvršiti samo ukoliko se zahtjevu za povrat udovolji, a u ovoj upravnoj stvari je zahtjev odbačen kao neblagovremen, pa nema obaveze poreskog organa da primjeni navedene zakonske odredbe.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev i pobijanu presudu po odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa nespornim se ukazuje da tužilac za poreski period od 01.01.2001. do 31.12.2004. godine ima izvršenu pretplatu doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje, te za period od 01.01. do 31.12.2002. godine doprinosa za zdravstvo, u potraživanom iznosu, a što je i utvrđeno rješenjem PC P. od 10.05.2010. godine, a i navedeno u obrazloženju predmetnog prvostepenog zaključka. Takođe nije sporno ni da je uplatu tih poreskih obaveza tužilac izvršio dana 30.12.2004. godine. Sporno je da li su ispunjeni uslovi za uvažavanje zahtjeva za povrat tako uplaćenih sredstava poreza, jer prema navodima tužioca, zbog propusta prvostepenog organa da ga u propisanom roku obavijesti o preplati, nije bio u mogućnosti da podnese zahtjev za povrat tih sredstava, sve do donošenja rješenja kojim je preplata utvrđena, što da bi se trebalo uzeti u obzir pri odlučivanju.

Odredbom člana 95. ZPU, propisano je da se zahtjev za odbijanje od buduće obaveze, ili povrat preplaćene obaveze, prema članu 92. tog zakona mora podnijeti u roku od 3 godine, od dana uplate obaveze. Dakle početak roka za podnošenje zahtjeva određen je sa danom izvršene uplate, pa kako je uplata nesporno izvršena dana 30.12.2004. godine, a zahtjev podnesen 02.08.2010. godine, to je pravilan zaključak upravnih organa i nižestepenog suda da je zahtjev podnesen po proteku roka tj. neblagovremeno.

Kod takvog zakonskog određenja, nije od uticaja, a niti je za tužioca opravdavajuća činjenica da je zbog osporavanja postojanja preplate od strane poreskih organa, vodio upravni spor, a niti ga je to sprečavalo da podnese zahtjev za povrat. Iz tog razloga, a i kod činjenice da je tužilac znao za preplatu, neosnovani su njegovi navodi da zbog propusta prvostepenog organa da ga u propisanom roku obavijesti o preplati, nije bio u mogućnosti da podnese zahtjev za povrat tih sredstava. U odnosu na taj propust poreskih organa izjasnio se nižestepeni sud u presudi broj 11 0 U 000510 08 U od 23.06.2009. godine, na koju se tužilac poziva i konstatovao da su poreski organi postupili suprotno odredbi člana 90. stav 1. ZPU, jer nisu iznos preplate odbili od buduće obaveze tužioca, te u tom smislu naložio otklanjanje

nedostataka. Međutim kako se u ovom postupku odlučivalo o novom zahtjevu tužioca taj stav suda iz tog, a i iz već naprijed navedenih razloga nije od uticaja na odluku u ovoj upravnoj stvari, zbog čega ne stoji navod tužioca da je nižestepeni sud taj stav trebao uzeti u obzir pri odlučivanju.

Kako ni ostali navodi tužioca nisu od uticaja na odluku, to kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić